

- не дозволяє врахувати особливості організації та проведення різних типів і видів виборів, передбачених чинним законодавством України;

- залишається тривалим у часі процесом. Враховуючи досвід розробки у 2008-2010 роках проекту Виборчого кодексу України, цей процес може тривати від 6 місяців до 2 років, враховуючи регламентні процедури та особливості погодження відповідного законопроекту із зацікавленими суб'єктами. Хоча, з цього питання існують і інші позиції. Зокрема, екс-Голова ЦВК, відомий учений-конституціоналіст В. Шаповал впевнений, що за наявності політичної волі цей процес може не перевищувати одного місяця [4].

Отже, розробка та прийняття Виборчого кодексу є бажаним кроком до уніфікації виборчого законодавства України. Хоча, оптимізацію виборчого законодавства, приведення його до міжнародних стандартів не можна зводити лише до кодифікації, чи підмінувати нею.

Список використаних джерел:

1. Бучковський С. Виборчий кодекс: вибрани зміни, впроваджені до польського виборчого права / С. Бучковський // Право України. - 2013. - № 5. - С. 77-85.
2. Європейський демократичний доробок у галузі виборчого права: Матеріали Венеціанської Комісії, Парламентської Асамблеї, Комітету Міністрів, Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи : пер. з англ. / за ред. Ю. Ключковського. - Вид. 2-е, випр. і доповн. - К 2009. - 500 с.
3. Федоренко В.І. Питання теорії конституційного права і модернізації Конституції України : 36 наук. праць. / В.І. Федоренко; за ред. і з передмов. академ. О.В. Скрипнюка. - К: Видавництво «Ліра-К», 2013. - 190 с.
4. Шаповал Владимир «При наличии политического желания Избирательный кодекс можно подготовить к принятию в течении месяца ...» // Зеркало недели. - 201. - № 35. - С. 3.

КОНСТИТУЦІЙНА РЕФОРМА В УКРАЇНІ: В КОНТЕКСТІ ПРІОРИТЕТІВ ДЕРЖАВНО-СУСПІЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Скомороха Тарас Вікторович, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, завідуючий сектором експертних робіт Інституту законодавства Верховної Ради України

Конституція України, прийнята у 1996 році, стала результатом об'єднання прагнень Українського народу щодо визначення засад розвитку держави як суверенної та незалежної, демократичної, соціальної та правової, заклала основу розбудови демократичних інститутів та формування громадянського суспільства, визначила перспективи розвитку правової системи та національного законодавства.

Утім, із прийняттям Основного Закону конституційна реформа в Україні не припинилася. В контексті конституційного розвитку держави та суспільства було підготовлено ряд проектів щодо вдосконалення Конституції. Деякі з них були реалізовані, окремі з яких згодом піддані ревізії.

Особливістю сучасного етапу конституційного реформування є діяльність створеної Президентом України Конституційної Асамблеї щодо системного оновлення Основного Закону з метою зміцнення конституційного правопорядку, модернізації засад організації державної влади, розвитку форм безпосереднього народовладдя та демократії, забезпечення прав і свобод людини і громадянина, посилення їх гарантій та захисту.

Стратегічні пріоритети подальшого конституційного розвитку України мають ґрунтуватися на засадах національного вибору щодо цивілізаційного розвитку України в контексті її європейських прагнень. Це, зокрема, передбачає утвердження якісно нової демократичної моделі політичної системи європейського зразка, яка має повністю забезпечувати принципи дотримання прав і свобод людини та громадянина, народовладдя, верховенства права, ефективної виборчої системи та системи державного управління.

Слід відзначити важливість збереження традиції забезпечення гуманістичної спрямованості Основного Закону України, його ціннісної орієнтації на людину, її життя, безпеку та здоров'я, конституціоналізації всіх сфер системи державно-суспільного устрою з метою створення умов для самореалізації кожного члена суспільства.

Важливими також є питання посилення конституційних гарантій національного суверенітету, що має здійснюватися за різними стратегічними напрямками та сферами, зокрема виходити з завдань забезпечення політичної, економічної, екологічної, соціальної, інформаційної безпеки.

У контексті розвитку державної системи нагальними є питання щодо вдосконалення інституту парламентського контролю, завершення реформи судової системи переДусім у контексті посилення гарантій права на справедливий суд відповідно до європейських стандартів, проведення реформи прокуратури, подальшої оптимізації системи органів виконавчої влади.

Пріоритетного значення набувають завдання визначення конституційної моделі національної економічної системи, яка має слугувати основним пріоритетом соціально-економічного розвитку, зростанню добробуту, рівня життя та соціальної захищеності населення, подолання негативних суспільних явищ, що викривають ознаки соціальної кризи в країні, як-то: безпритульність, сирітство, бідність тощо.

У процесі розробки та напрацювання конституційних конструкцій щодо вдосконалення Основного Закону доцільно керуватися європейськими взірцями, зокрема втіленими у рекомендаціях Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська Комісія). Слід також відзначити, що ефективність конституційної правотворчості залежить від належного наукового забезпечення. Тому конструктивне значенні має професійна наукова дискусія, що на даному етапі має спрямовуватися на підготовку пропозицій щодо проекту Концепції внесення змін до Конституції України, підготовка якого проводиться в рамках діяльності Конституційної Асамблеї.

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Данилюк Юрій Васильович, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, завідувач сектором законопроектних робіт Інституту законодавства Верховної Ради України

Слід констатувати, що прийняття Верховною Радою України Конституції України 1996 року стало надзвичайною подією у житті українського суспільства та держави, що засвідчило більш високий етап розвитку демократії, дало могутній імпульс для становлення української державності. Основний Закон України містить положення, які відповідають досягненням вітчизняної й світової конституційно-правової науки та практики конституційного будівництва, враховують кращі європейські стандарти розвитку демократичної держави і стан українського суспільства, що притаманні українському конституціоналізму.

Частина друга статті 6 Конституції України закріплює положення, за яким державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Проте не слід перебільшувати, говорячи про самостійність гілок влади. Адже державна влада як здатність держави приймати обов'язкові рішення та домагатися їх виконання - явище цілісне, яке поєднує у собі всі прояви політичної волі народу як єдиного джерела влади в державі.

Водночас слід погодитись, що виконавча влада посідає особливе місце серед гілок державної влади, оскільки у процесі її здійснення відбувається реальне втілення в життя законів та інших нормативно-правових актів, практичне застосування механізмів державного регулювання й управління важливими процесами суспільного розвитку. Тобто, як видається, межа між законодавчою і виконавчою гілками влади лежить у площині двох складових - рішення і виконання. При цьому парламент лише приймає законодавчі акти, не визначаючи механізми їх реалізації.

Слід відмітити, що на сьогодні не досить чітке розмежування компетенції між законодавчою та виконавчою гілками влади щодо їх організації та функціонування може зумовити певні колізії та неузгодженості. Їх, на наш погляд можна уникнути, якщо б унормувати у пункті 12 частини першої статті 92 Основного Закону, що виключно законами України визначаються загальні засади організації і діяльності органів виконавчої влади. Зарубіжний досвід з даного питання свідчить про те, що воно досить давно вирішується.

Так, Конституція Франції 1958 р. містить перелік питань, з яких парламент приймає закони, а також визначено питання, щодо яких нормативні акти видають органи виконавчої влади. Ці акти виконавчої влади не розглядаються як закони і не мають назви закону, хоча й існують назви